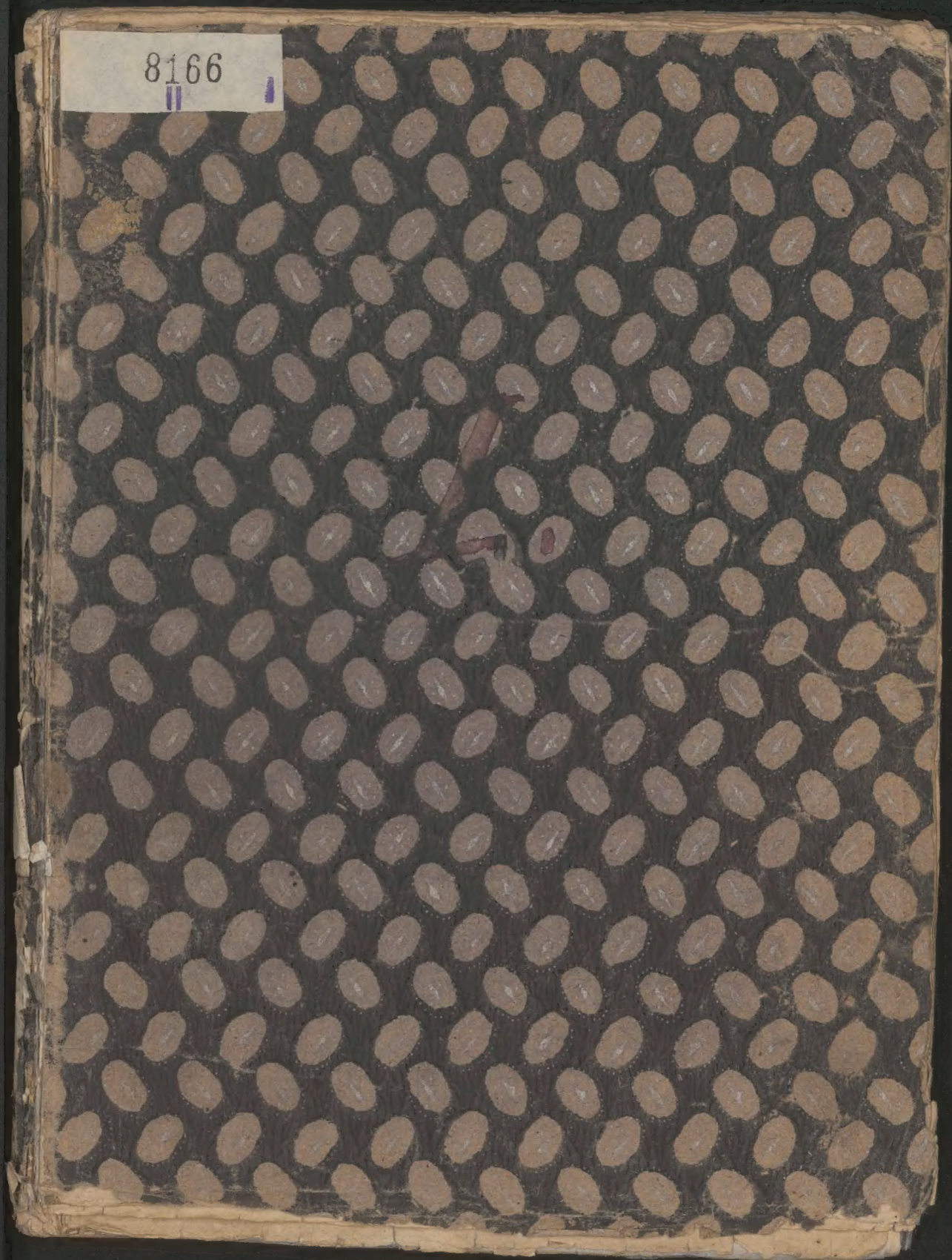

8166

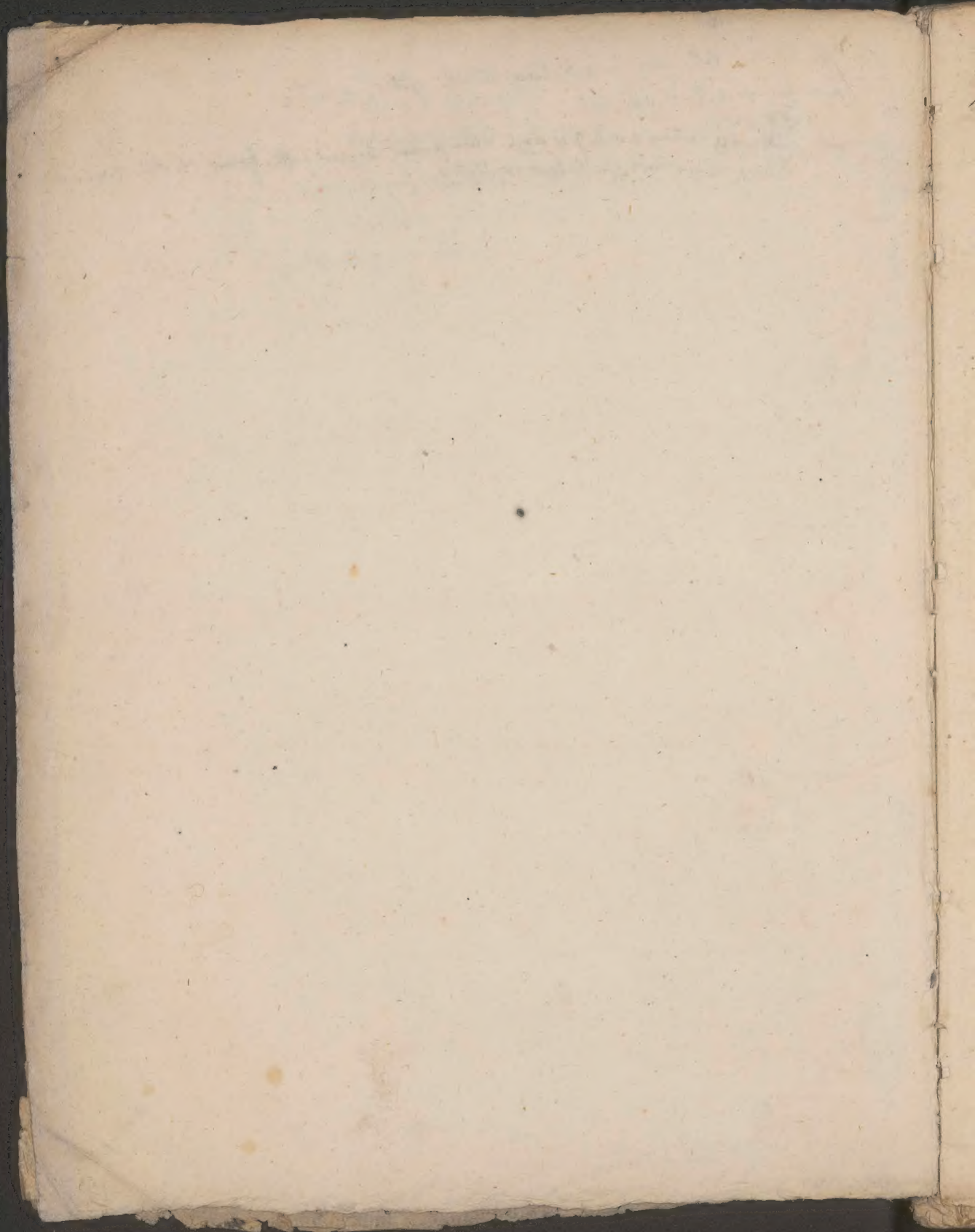
Franc. Polubowicki
Adam Sadowicki
~~Adam Janicki.~~

14. 4. 29. a.

Wojciech Lichy Olecki.
Koleptan Dorowski
Waleryan Kwidecki

1
In pr. 75. d. de V.O. num de conditione in test. agatur, exponatur.
Exponatur pr. 9. d. de reb. cred.

Verba Catonis s. 11. d. j. de adopt. etiam servum adoptari posse, Gellius N. Att. V. 19. asseruntur; res quo modo se habeat explicetur.

Drugie scharz, (concurrentie actionum) następuje

- 1, drugie scharz w ten sposób następuje: mianowicie, kiedy osoba pewna miała scharz ma, albo wyprzedem regrezy osoby lub wyprzedem kilku osób. ~~Wypadałoby~~ m. p. kto ma w ten sposób. ma także, De rei vindicta. Wypadałoby
a) kto wyprzedem accusatio falsi mure wyprzedem querell. nullitat. ten nie inoff.
b) kto wyprzedem accus. falsi lub querel. inoff. nie mure querel. nullitat.
- 2, kto scharz i drugie nie cicho w ten sposób sam obchodzi, gdzie scharz wyprzedem obchodzi tego, naderzeć z powodu innego m. p. kto ma w ten sposób, nie mure scharz wyprzedem nie ma naderzeć z ten. Obli.
- 3, kto ma dwa scharze do scharza wyprzedem jeden, nie ma więcej wyprzedem c. i. c. De furt.
- 4, kto prawo naderzeć, że obliżać he lub one po wniesieniu scharza gdzie, nie mówi iednego tego prawo, żeby przy danym obliżeniu nie ustawało scharz.
- 5, scharz nie opiera się na formalności, lub na dowodach p. leżących odnawia, tylko się do naderzeć odnawia.
- 6, jeśli przed wnieśieniem scharza z formy na leżać obliżać, nie scharz, ale nie, ale nie ma na propozycji abraci innej formy. (O leżać i podobny naderzeć Thibaut C. M. p. 146. 199.)

§ 283. ¶ Miedlowy n.p. Vinnius, Zacharias, postus fr. II. §. 1. D. de R. P. M. si inter de
et vicinum suum non convenit, ad quam altitudinem ex loci edificio, quod facere in pili-
fli, oporteat, arbitrium auferre poterit; tunc tunc: re servitus allius tollendi, id est pravo
budovani wyrey, choriarbym rastoit iego widohowi, poniewaz danyey budizannu mi, xon-
lit na fast arbitra, hloy i iego naslepiu obowiazanie (?). servitus allius non tollendi, hloy
budizannu minie nie zabaniat budizannu wyrey budovai ani arbitra nie brat,
preto sam sz, pociat prawn, re wyrey budovai nie chie; poniewaz tym hypothesis rasto-
itby widohowi memu, rezo nie chie, gzym ranyrat budovai.

le
lul-
o
orm-
y-
To-

EXTRACTS

FROM THE

1111. Jagi

Omne jus quod utimur, vel ad personas pertinet, vel ad res, vel ad¹¹
actiones p. 3. I. I. p. 41. D. de legib. Totum jus consistit aut
in adquirendo, aut in conservando.

Im III. und II. Buch ist die Natur der Institutionen ausführlich
erläutert, und der berühmte Daguesseau äußert sich in seinen Leçons
sur Domat von der Stelle des Tribonian (Oeuvres T. I. p. 275)
Gibbon 199. n. 150. -

Bonus Institutionista; bonus Jurista.

INSTITUTIONES JURIS ROMANI

Institutiones Justiniani in Carmen contracta, auctore J. Honorato
Dracone J.C. in usum studiose juventutis demum edita a Joh. Henr.
Falkenro syndico et Anker. Rasileusi 1794. 12b. T. (12. gr.) Pa-
fel b. Decker.

Publica judicia non omnino, sed quibusdam tantum conveniunt cum
privatis. Character criminum publicorum est, quod lege speciali,
sive publica sunt notata, quodque poena Reipublicae appli-
catur. Differunt populares actiones, quod civiles sunt et po-
renter, ex quibus poena cedit auctori. Alia quoque sunt
crimina extraordinaria in quibus accusandi potestas non
cuique competit, sed illis ad quos ea res pertinet.

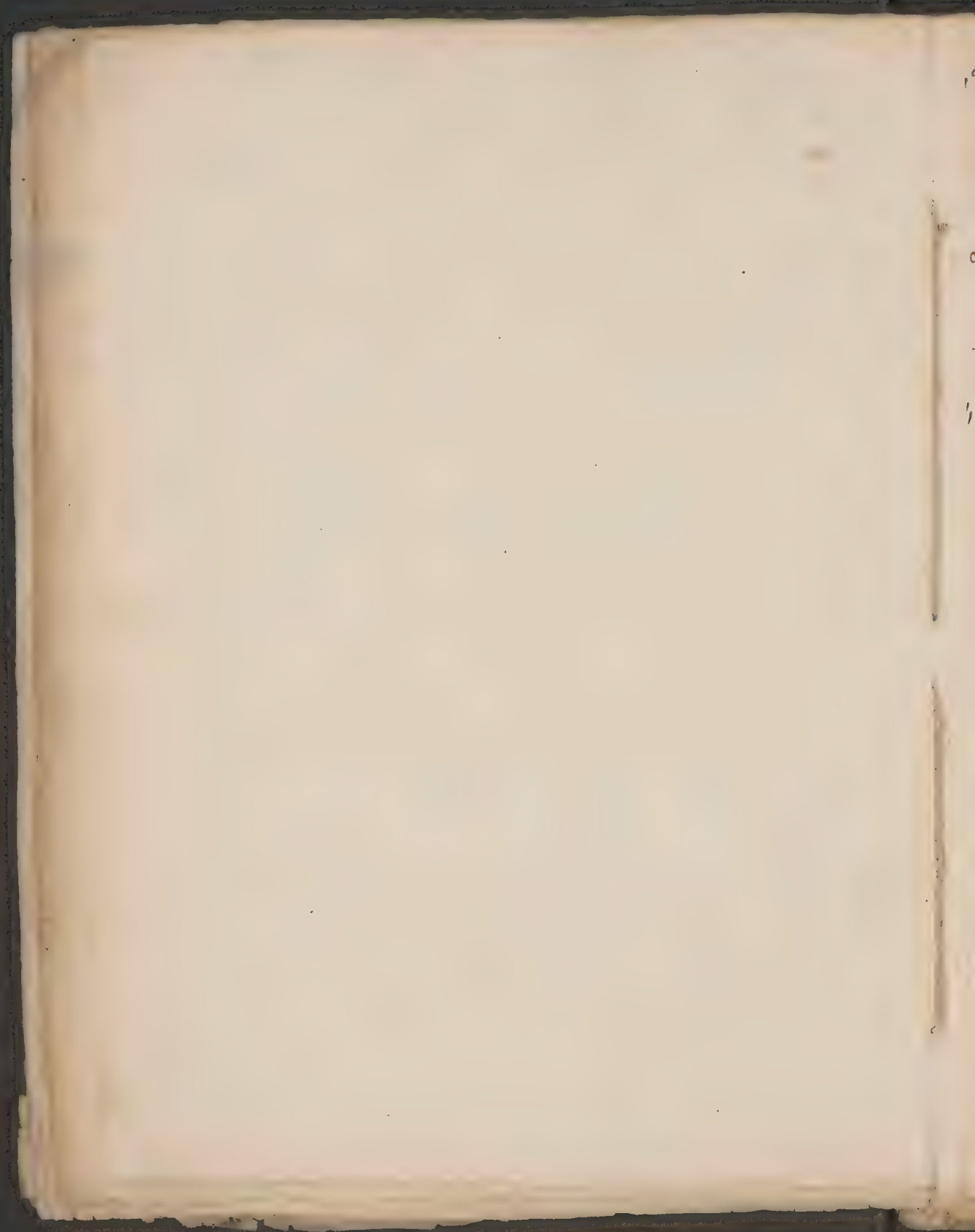
Capitalia sunt, ex quibus vitæ, libertatis aut civilis
dispendium sequitur. Reliquorum poena est fustium admo-
nitiō, flagellorum aut virgarum castigatio, membri
amputatio, stigmatis impressio, opus publicum, relegatio,
dignitatis ademptio, relegatio vel mulieris perniciosa.

1. iudicium maiestatis. Pub occupator republ. invaluit diffinidit inter
crimen perduellionis, quo quis hostili animo adversus R. publ. vel
Principem animatus est, propterea humiliores bestis obedi, honestiores
gladio puniri. Perduellionis crimen nulla habet singularis et quod
reus non negatur b. filius auctur forma patriæ et hereditas omni,
in severitatem principis, et ceteros liberos amicorum R. publ. reddunt.
2. sufficit unicus ex fidei voluntas. 3. admittuntur persone accu-
sandi incapaces et nulla dignitas tormentis eximitur. 4. silentium
non delatant. 5. applicatur est crimen maiestatis ad Ithycos, Cosp-
thorianos et Senatores sub Arcadio opera Eutropii Eumenii,

ter
l
ees
wood
ing,
rest
cu-
m
lland
Comp

i
j

六

Adulteri pena capitalis est, sed ante Augustum filia patris, adultera marito relinquebatur. Constantinus gladium penam dedit. Iustinianus in masculis capitibus supplicium retinuit, sed mulieribus verbera decalvationem et sectionem in monasterium dedit. — Mulieribus patientibus scelus a belli Punici secundi temporibus multa decem militum, hoc scilicet vindicabatur. Iussu Christiiani flammis vindictibus illud expiari voluerunt.

L. C. Sulla legem tulit de sicariis, sive de homicidiis; pena fuit aquae et ignis interdictio et etiam qui cum telis ambulabant, occidendi causa, legis erat reus etiam cum homo veneno occideret, vel per artes magicas. Decemviri statuerunt penam de paricidio nullam. Hadrianus, ubi mare proximum non esset viviconburiu rogavit.

Qui falsi testis. convictus et poena Torpore deijuebatur

De vi fuerunt lites lex Plautia et Julia, qui vel cum telo ambularent, licet non occidendi causa. Adversus raptores virginum vel viduarum.

Crimina publica non capitalia sunt.

- 1, peculatus, sive pecunie publicae vel fiscalis.
- 2, plagium, quod caret penam praescripti hominis
- 3, ambitus, adversus eos qui pecunia clam corrumpere suffragia populi.

Idem de repudiis ex administratione publica reus; deinde falsis et rapinis magistratum; nec minus de crimine fraudale annond.

§. 1. iudiciorum privatorum natura; actor reus. p. 217. Heincc. p. 17. b. pr.

Charakter procesu kryminalnego bardzo się różni od nowszych prawodawstw. Należąca go 1, kłótnia francuska przez ustanowienie sekcji policyjnej 2, te bracie gdzie jest ustanowiony sąd kryminalny, gdzie starość, albo w taluie intereff, nie pozwalając bezwzględnie się sprawy całej, albo sam sąd wyrażając opinie, swoją, sądzi, że ma być dom uprzedzenia. Podobieństwo wpycha wypada, że wprawdzie tym prawdom należą do niego, które miały wiodące, choć do pienia, n. p. Aleniz, które, Kryminalne i my Polacy. Dla tego też kryminalny w tych braciach, który był wyrażony, który obowiązek arbitralny, który był wyrażony: 1/3, kompromiss. Jeżeli zaś i to nie pomogło a prawa rekruta iść, kornalnia, nie obowiązany był ofiarowy, naleychności, sława, wzięcie; ten sądby odwet, powodowi, przez sędzię, Pałis, archai, momentu, dozwolić, iż nie upamięta. Musi być, wreszcie, dyktat, pryncipale, *Digesta* i. e. *Dignitas* i. e. *Te* wby, sędzię, nie pomogło, sędzię, prawa, swoim, system. *omnium* i. e. *co*, *quis* *coram* *co* *comitibus* *curatoribus* *et* *lilium* *causa* (*Vinn*, *2. 2. v. 50.*).

W pierwszym dla nich interesu sądzić sekcja, de iure i facto. Wyprawach de iure musiał być tymczasem, który prawa i. e. *de iudic.* Wyprawach de facto sądzić, potęg, swego, dania, pr. 1. §. 4. d. ad *Id.* Turpil.

Aquili
Habetur imperium habebat. Item imperio continebantur quae ex lege *Quiria*. Tunc, in provinciis regebantur. *Gaius* IV. 104. 105. 109. *Quintus* *reus* *iudicem* *reuerere* *et* *cierare*.

§. 2. alia *legitima* *consuetudo*. *iudicio* alia *imperio* *continebantur*. Hein. *nema* *nec* *o* *seu* *ter* *gaint*

Tunc erat iudicio quae *legitima* *iudicio* *continebantur*, alia quae in *seno* *continebantur*. *legitima* *iudicia* quae in urbe *Roma* vel intra primum *urbis* *Roma* *milliarium*, inter omnes *cives* *Romanos*, sub uno *iudice* *auspicabantur*, quae nisi anno ex *seu* *mensibus* *iudicata* *luerint*, *expirabant*, adque *lege* *Julia* *consulatum* *dux*. *Imperio* *vero* *continebantur* *reuerentia*, ex quo *sub* *uno* *iudice* *accipiebantur* *interueniente* *peregrini* *persona* *hanc* *iudicium* *aut* *ter* *peregrinos* *accipiebantur*, quae *imperio* *continebantur* *dicabantur*, quia *tam* *diu* *valebant*, *quam* *diu* *is* *qui* *ea* *iudicabat* *magistratus* *iudicium* *nomine* *alio* *manere*, *vel* *universam*, *vel* *partem* *partem*.

Non dicebatur *ius* nisi *dictus* *factis*, ad quos *perlinabant* *ex* *seria*. *In* *auram* *vero* *dictus* *factis* *copiam* *huius* *factis* *Protor*: *variis* *tamen* *alio* *dictis* *variis* *utis* *reuebantur* *a* *proatore* *ut* *patet* *ex* *pr. 2.* §. 1. 2. d. *quis* *ordo* *in* *uof.*

§. 4. *iudicia* *ordinaria* *qui* *habebant*. Hein. IV. 17. §. 1-6. 19-21. Hein. IV. 17. §. 4. - 19.

In *iudiciis* *ordinariis* *investigabant* *rem*, *vel* *iudices*, *vel* *iudicem*, *vel* *recuperatores*. *Judices* *dicabantur*

子

217

Injl. IV. l. 1. p. 12. 13 - 14. *Guins IV. s. 1 - 68.*
 C A P U T I. quod *4. 100. - 102. 4. 103.*
 quos et quomodo in iudicio agatur *ergo ad fin.*
~~De iudicio privato.~~

7 alia, magis
in quibus imp
num ext.

in provincia
praefides, pro-
consules.

Ara l'en de
rany cluòito
o lo quind juriz?

Swain, I.
26. 199. 1

Uwaga re-
zenta Heidel-
berghiego, na
ze Erba, na
poradę Pana
Thibaut.

*Bank przyława między Tappusa, który wspomina iż w prawach Rzymu
wzmianka jest abili; ten pytonie czy byłby Tappus dobrać to między
przejsat?*

certa sunt quae de hac re in legibus XII. Tab.
occurrunt (Hugo l. c. nota 2).

Ex de iuris
~~Olim experiebantur homines iudicio apud
Romanos hoc modo: actor in ius reum voca-~~
*§. 5. qui et quo-
modo in ius voca-
ni poterant.*
~~bat. Qui statim sequi eum debuit. Ni id factum est,
obtestabatur actor et si calverē pedemve strue-~~
o. quid per lege
~~re reum conspexit, manum in eum jaciebat (Hu-~~
*XII. Tab. de
hac re conspex-
it. Hein.*
~~go l. c. §. 147. nota 2.); nec excusabatur reus
morbo, quin in iudicium vocaretur (Gellius No.
Att. XX. 1.). Licuit autem priusquam inirent
iudicium pacisci, tam actori quam reo (Hugo~~
*IV. c. 3. 11. 14.
11. c. 1-5.*
~~l. c. nota 4.). Non licebat iudicato manum si-~~

~~bi depellere et pro se lege agere, sed vindicem
dare, qui pro se causam ageret: qui vindicem
non dabat, domum ducebatur ab actore, et vin-~~
~~dicabatur (Gaii Comm. IV. 21.).~~

*Pharha o
in peller, neu
nienwutromoz*
~~Agitur autem in iure vel actione vel vin-~~
*in peller, neu
nienwutromoz*
~~dicatione (Hugo l. c. §. 148. Savigny in Zeit-~~
~~schrift Tomo III. p. 421.). Lites ex obligatio-~~
~~nibus orae dirimebantur actionibus, reliqua ve-~~
~~ro omnia vindicationibus. §. Litis vindiciarum~~
~~jam in legibus XII. Tab. mentio occurrit. Rei~~
~~instruendae praetor operam dabat, partim ut~~
~~rem ipsam de qua agebatur, partim ut fa-~~
~~ctum rei cognosceret. Lite mota de fundo,~~
~~persaepe ipse praetor in fundum ibat, ut vide-~~
~~ret de quanam re agatur. Saepe solus actor~~
~~inibat fundum et ablatam inde glebam in ju-~~

¶ ~~vel cum exceptione vel sine exceptione. Replebantur a iudicibus in urbe,
in provincia vero a praefide. Non tenebat iudicem removere iudex, nisi
iusta esset excusandi causa. Ubi se contulerat iudex in forum, jurabat
ex lege se iudicaturum. Si iudex avellet, sed litigatorum vero alter
se hanc foveret, neque iudicem adferret excusationem, luno absent
edictis citabatur. Actor initio pelebatur dictum primum, post dies
decem alterum, denique impetrabat peremptorium: quod tamen
non semper observabatur. v. Heinemann IV. 14. c. 3. — Praefides~~

Il primo di questi è il *Lychnis*, che si trova in ogni parte.

Doloris, vix mior, albo puer virtutis; albo p condilio, albo p actio. Monie ugnata I.o uingha.

4. 6. Agebatur in iudicio vel

a) per vindicat. Demosc. IV. 6. §. 24-25.

(Heinecc. IV. 10. §. 1-7. /

arripe. longitudo, jubentur invare columnam (i. quo iura): cum iussi sunt rationi stare, id est ab eis faciant
viciis. Deinde cum tunc caput indic, veris brevissimis, et sic vocatur caput. Sic. hic. postea vero minus
inter, orationibus statim caput et ponebant, rem documentis probantes. Tales audiebantur non remotis, par-
tibus. ~~quod~~ quod obsequio caput habebat, non postea iuxta stare pot non liquere, tunc, et pedibus non est.
Arbitri in alioribus arbitrarii primum arbitrium dicebant, deinde, nisi pariter reus, tacebant, eum. ian
reumque condemnabant, quantum in se non effec juratum.

§ quis IV. 21. iam diximus, vindictam non tam in ius voca-
tionem, quam ad eum legis actionem, quae per
manus iniunctionem fiebat, consistuisse, si quidem non licuit iudicato manum sibi devellere et, pro se lege agere
ut supra.
¶ b, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ c, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ d, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ e, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ f, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ g, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ h, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ i, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ k, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ l, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ m, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ n, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ o, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ p, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ q, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ r, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ s, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ t, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ u, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ v, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ w, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ x, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ y, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.
¶ z, quid per edicta praetorum. Henec. IV. 6. §. 15. 16.

9. Quo tempore velut in jure vocalis exolevis, certe non conflatur: observatur postea huius Penultialis et (plenius) huius exordium. Et quibus maxime fluctantibus p. 55. 57. In istis, in apertis in rebus, fluctum non nisi ab Brühliger vultu huius, mo ab vultu iudicis ex populo vultu

7 Z tych formuł nasłuchiwa się Cyren, w monie maney re Murong. Nasłuchiwa
się i lew nie jeden z nich z formalności prawnych, nie pomaga
na to do te z dubla prawa wytykając konieczność za potrzebami do
~~wymagania~~ ~~do tego~~ ~~dubla~~ ~~prawa~~. Kreski n.p. był spór o grunt ialsy, potrzeba było lewa
gruntu po narazimie wypis nie ~~wypis~~ ~~faktum~~ ~~sabiniama~~. I tak miał
wyprawy: "ubrymnie w bzdzie, re rola sabiniama do mnie należy."
Odpowiadał przeciwnik: więc spróbuj się re mng prawnie (maney
corfare). do tak sprawa się już poszła adjukt pretra (je-
de+) wpisanie ialsy to sposobem wypis mieli. Po wpisaney formule,
wyrzekł pretor: "ponieważ i nasz interes jest watości, i wy przy-
tomnemi i oszczędnie alony się o nią ubiegacie (fuit utris que puer
fiditibus, praesentibus) postępujcie druga prawna: ipam viam di-
co, inde viam". Wskazywał im jubeo ich mieli rachować
drogi; po réms pretor wyrzekł: "Skonczyli się formalności wa-
caycie: (redite vias)". Na dopatnięcia formalności, odpowiadali nie raz
ofiarowy i ofiarujący jubeant wiedzących.

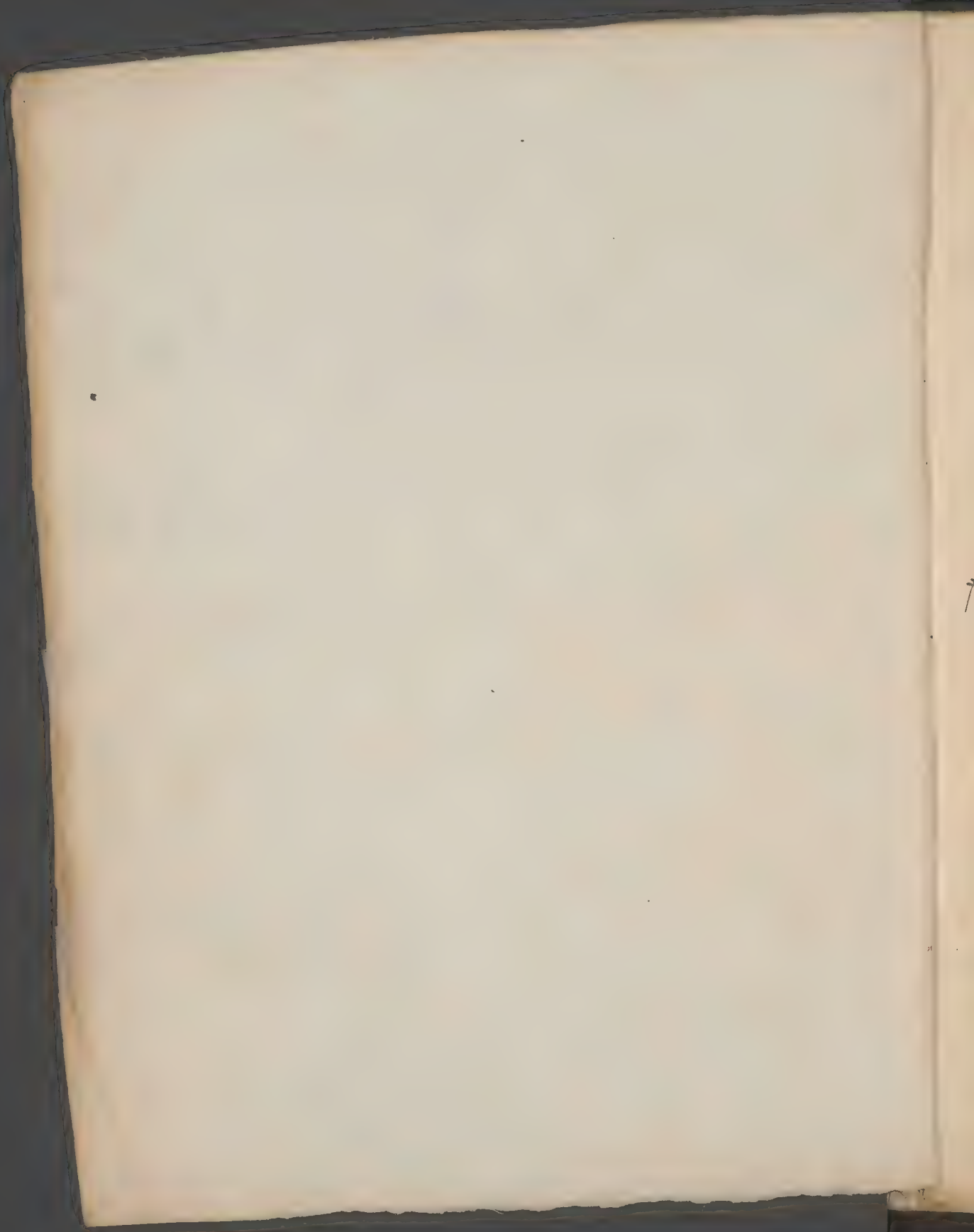
pore omnia haec in desuetudinem abierint non constat; scimus tamen seriori tempore idem significasse actionem ac vindicationem. Vindictio hereditatis appellabatur *hereditatis petitio* (Cicero in Verrem I. 45).

Vindicationi simile fuit *Liberale iudicium*, si vel ipse servus liberum se esse contendebat, vel alius quispiam servum meum liberum esse dicebat. Si cognoveram pro libero homine aliquem se gerere, cum meus servus natus erat, hominem *in servitutem vindicabam*; quo casu aderat alius quivis, qui servum *in libertatem adseribat*. Praetor secundum libertatem vindicias dabat donec rem introspexerit (cf. Dissert. nostra de vita Decii p. 68. 69.).

cedebat. festuca autem utebantur, quasi hastae loco, signo quodam iusti domini; maxime enim sua esse credebant quae ex hoste cepissent: unde in centum viralibus iudiciis hasta praeponitur. Si qua res talis erat, ut non sine incommodo posset in jus adduci, velut si columna, aut, grex alicujus pecoris esset, pars aliqua inde sumebatur: dein in eam partem quasi in totam rem praesentem, fiebat vindictio. itaque ex grege vel una ovis aut capra in jus adducebatur, vel etiam pilus inde sumebatur. ex nave vero et columna aliqua pars defrignebatur. similiter si de fundo, vel de aedibus, sive de hereditate controversia erat, pars aliqua inde sumebatur et in jus adferebatur, et in eam partem perinde atque in totam rem praesentem fiebat vindictio: velut ex fundo gleba sumebatur, et ex aedibus tegula (cf. auctores a Goeschemio ad h. l. laudati).

¶ vel ut in Jure. §. 14. de Ach. actio prejudicialis.

¶ actio prejudicialis dicitur ~~sanctio~~ quoque de parte agnoscitur. "ais mulierem hanc ex te pregnantem esse." Ne-
quite alio, sequebatur more consueti sponsio "ut ita sit". Heineccius IV. 6. §. 30.

Wskazując na powyższe symboliczne przygotowanie sobie wery, musi być doświadczyć iż 12
funkcyj lub 12 podobnych. Pierwszy upatrz wiatania le symboliczne, a następny same
formaty her symbolów, chociaż iż opiew tryman. Od wycia latniej formaty rade-
ta waronii sprawy. Należnie : le upatrz za Walebyriana : trypanlyna c. 1. 1. 2.
formul. sublat.

† To myż pominąć, iż kawał, pominąć sprawy, pominąć to dwinąć na
shodł; pominąć doprawa iż opharonema, lub mianem ajolnie pominie
pominąć (zain 14. 5. 13.).

6/ad 4.6.) per condit. Heinze. IV. 6. 4. 31. 33. IV. 16. 17. 22.

Klora nie bytu ani vindictio, ani conditio, bytu actio. i. i. płaża taka, puz hłowa, dachwio dach
bytu dytut do pretenzji, agere; lego nie potrzeba bytu w conditio, do bytu bytu ich mowi Gains IV.
10. denuncyowai, condicere, ze ten a ten podług klucum ius z obowiazanym mi iest; a w denotat
edna niawarajef bynajmniej na wyznaczeni interwenta płażwat go, bo wpharatem puz mow
krawo, rez. Tere opowere. Ta wzmigrai Paulus pr. v. d. de rei vind. Aljs. pr. 14. d. de reb. cred.
Jedna upy dytut conditio certe, w do płażtu; wiele rai, w do płażtu płażtu płażtu n. p. et mutuo
Junio et. ni w tacha wist puz płażtu: ofobny conditio: conditio, generales, iahie
2 m. 17. 8. 2. pr. 24. d. de condit. wy mowdra Glosa: Cujusque 2 Gans puz 2 m. 17. 8. 2.
2 m. 17. 8. 2. — W płażtu wist conditioes z mowdra płażtu, płażtu płażtu płażtu płażtu płażtu
wroz 2. i. conditioem, z wyistkiem dytut: ob res amotas, indicaria. o tem dytut p 297.
425. 20. ad nathonie uprada iz iereli puzna ta nuz odiana, bytu nie mowta, zachwio

Inter Interdicta et actiones maximum inderubet diffrimen. In Interdictis prout formulam in edicto jam propostam rogante alterutra parte statim edidit et exceptionibus semper a reo interpositis res ad iudicem pervenit; in actionibus novam plane formulam specia- li causae accommodatam confecit, et iudicem constituit, qui formulam sententia ab eo con- ceptam cognosceret et iudicaret, [veluti: si paret secundum Copernicem P. Servilii esse], nisi adessent extraordinariae cognitiones, ubi prout ipse iudicabat. Bickell. p. 17. 10. Aliu- ne ordinis itaq, et solennitatis et executionis maxime differrebant Interdicta et actiones, sed in iudicio effectus nullum fere fuisse diffrimen Cujacius jam luculenter ostendit Observ. V. 17. Quamquam Interdicta, quoniam velociori cursu tractantur, maiorem utili- tatem praestare videntur quam actiones: sapienter tamen ratione forma minorem utili- tatem praestare poterat, quo tendit Aggenus Urbicus (quod Cujac. Obs. V. 17) hisce verbis monendo eos, qui statim ad Interdicta se convertunt: Magna est alea litem ad Interdictum deducere, cujus executio perplexissima est; et Ulpianus (l. 3. §. 2. d. ne vis fiat ei etc.) mulierem, quae Interdicto de ventre in possessionem mittendo uli- tebat, in factum potius actionem instituere admonet. Bickell p. 19. 20. — Sed omnia haec, quoniam ipsa in iudicio Romano agendi forma nondum satis est explica- ta, admodum obscura sunt. — Porro in iudicio Interdicti, cum in actionibus in pa- dum et causa Interdictorum s. ult. §. de Interd.

ostentaciu rei, trawano quani interesu live tempore v. loci. prociwar, wryplu roburue sig. na
piniacie. pr. 123. d. de v. s. pr. 124. eod. na dachu roburue pidiu rebu mabue qta condicio de
ex quod certo lwo (gant p 72. sig), bo na to tawano uelibi alicu archy do mwy dyii mwy mwy
iel (pr. 1. d. de ex quod certo lwo).

§. 7. extra ordinem cognoscebat praetor a vel in possessionem mittendo Hei-
nec. II. 14. c. 11.

221

Solebat nonnunquam praetor donec omnia ^{tyrivalur} ad finem perduxerit ita rem interim dirimere, ^{verfpygat.} ut reum in possessionem vel bonorum vel rei mit-
teret, quod extra ordinem fiebat (Hugo l. c. §. 269). Nonnunquam, si id res poscebat, in
integrum restituebat sive actorem sive reum, quod tamen raro accidere solebat (Hugo l. c. §. 270.). Nonnunquam interdicebat vel actori vel reo, praesertim si de fundo res agebatur, sive praecipiebat quid agere in praesens debeant, donec in iudicio ordinario litem diremerit; hoc appellabatur Interdictum. Dividebantur ^{b/ vel interdict.} Interdicta 1. in resitutoria, exhibitoria, et prohibitoria (Gaius in Com. IV. 140.) 2. in ^{adhibenda, adhibenda} adipiscendae, retinendae, recuperandae possessionis (Gaius in Com. IV. 143.) 3. in simplicia et duplicia (Gaius in Comment. IV. 147-151). ^{4/ 156.} Loco actionis dabat nonnunquam praetor acteri condictionem tunc semper fere, cum res de obligationibus agebatur vel, ut Gaius (Comment. IV. 5.) ait, cum contendebat dari fieri a reo sibi opposere. Manca sunt omnia quae de condicione scimus; vera tamen quae in Iustit. (§. 15. de actionib.) legimus, condictionem a denuntiatione nomen trahere, cum olim actor denuntiaret adversario ut ad iudicem capiendum die XXX. adesset (cf. Gaii Comment. IV. 138. §. 3).

His consideratis videmus, praetoris fuisse co-

~~is puer legi scripta condicio et actio, re condicio in~~
~~2. puer praescripta (nota 3) actio nota~~

condicere est
denunciare
visum lingua
§. 15. sup. h.
h. 10. n. 1. p.
condicio et de
nuntiant. rem

quibus ~~audera~~ 222

~~Prætor Urbani~~
~~mus. C. de~~
~~Or. 36.~~

~~rodraz now pexo~~
~~sygla, pod~~
~~narwiliem~~
~~July.~~

gnoscerere vel decernere, *judiciis vero judicare.*

Eadem ratione judicabatur in provinciis a præsidibus qui ad judicia habenda conventus institu-

ebant. In urbe exercebant iudicium etiam Cen-

tumviri, licet hucusque ignoremus, de iisne so-

lum rebus quas Cicero (de Orat. I. 38.) enu-

merat, an de aliis etiam iudicaverint. ¶ Tam præ-

toribus et præsidibus in provinciis, quam in urbe

Centumviris, præstò erant Recuperatores, quos

eo differre a iudicibus puto, quod darentur, ut

quam primum res iudicaretur (cf. Auctores quos

citat Hugo l. l. §. 265.). Hoc etiam sub Impe-

radoribus obtinuisse videtur cum in Digestis sæ-

pe mentio occurrat extraordinariorum iudicio-

rum et cognitionum (cf. Digest. De Extraord.

Cognit.). ¶ Justinianus hanc differentiam sustulit,

statuitque ut omnia iudicia extra ordinem, id

est ab ipso Magistratu, cognoscerentur (cf. §. 8.

Inst. de Interdict.). A tempore Constantini M.

appellabatur quisque Magistratus iudex ordina-

rius. ¶ Ordo autem iudiciorum hoc modo insti-

tutus fuit: damnatus a defensore urbis invocabat

auxilium, sive provocabat ad præsidem pro-

vinciæ; ¶ a quo cum repudium tulisset, apud su-

periores magistratum et denique apud Impera-

torem auxilium quaerebat. Ex sententia princi-

pis decidebant viri in consistorio principi ad-

sidentes.

*W daniach wzgłomach, gdzie dawniay
wzstygali Centumviri, nie wdawali się do wyroku;
dawali tylko relację albo konsultację do prawników,
którzy sprawę wzstygali. pr. l. 1. 2. D. 49. 1. pr. 2.
D. 49. 4. — A nas, nawet i tam gdzie obowiązuje
prawo Rm, ma tam tylko wzstygali.*

udicare:
a prae-
institu-
a Cep-
me so-
) enu-
i prae-
n urbe
, quos
tyr, ut
es quos
Impe-
tis sae-
adicio-
traord-
ustalit;
em, id
f. §. 8.
ni M.
ordina-
o insti-
ocabat
pro-
ad su-
npera-
princi-
pi ad-
awney
nypolun;
is ego,
9. 1. p. 3.
gruie

§. 2. De his qui in provincia iudicia exercebant Heinou. IV. 6. 4. 39.

§. 9. ordo iudicior. privator. cum extraordin. cogn. com-
missus sub imperatorib. Heinou. IV. 6. 4. 9.
Tribunianus ex libris ad Salinum et edi-
ctum; qui de iudiciis egere quipit, nil
vel parva admodum in Pandectarum recepit,
quippe cum. suo tempore in defectum
abisset (de Weyhe p. 37.)

ab adfectoribus distinguendi sunt comites praesidis Haubold ad Heinco I. 4. 5. 109.

Epipendium Teueris Alexander Imperator. Nam magistratus in provinciis praeerat iurisdictionem mense.
Praesides in provinciis ab eis anni temporibus conventum prae foram indicabant, id est, tempus et
locum distinguendorum negotiorum, unde apud Tein cita sunt. — Recuperatores in provinciis eodem
intinere sunt, quo Caesum Roma, Haubold ad Heinco. IV. 6. 2. 39.

4.5.109.
Pare.
el
dem

¶ Tym wyrokiem formalali Rzymianie między wrellie, gdzie re-
wyt bawoni swoie, wystany na prowincja ungdniel. 2,
ju miedzi podielonaz wykata lenda jwioza na oddiaty
lalie, do miedzi lchonygo jwioza wywet sie ungdniel
biedny jwioza. *navigationalis in provinciis adhibentur Appellatos, quibus ordinatum*

¶ Wspomniat Gains wprost re w sadach centumviralnych, w czasie ich odbywa-
nia siez -alluionaz wykata dila. Wspomniat sam re dila ornata prawo
2c zdobyta rany na nieprzyjaciela wyrobionaz, co przejednaz dowodzie miato
absolutno, ^{zysku} ptaenoi Rzymian. Wnoscilby glaz mornaz re Centumvirowie
nie bzdili jwioza zysku radowaz o wtacnui miedzy fomeni Rzymia-
nami, a jwioza tego wdraim, gdzie sie fomenam, cy equitas more jwioza odmiacz
wscietym prawie dr. iakiegokolwiek jwioza radu. *Quintil. Inst. IV. 2.*
¶ Wskazal musiat sie jwioza jwioza Lex Julia judicia na *Hejz. p. 104. No. 10.*

¶ nie more więc nie wolnik za pana.

I fotrywem więc jest danie dyktu, który przez jas actionum rozumieć
Teoryę, pryncypia (Hugo Grotius M. IV. p. 11. Mareroll.) (niezależnie iereli
pod tym wyrazem rozumieć Teoryę pryncypia formalnie, nie materialnie. — Kanga

ojin rem in personam Heinric. IV.
6. 8. 26.

¶ n. p. gharz, posiadającego res, ponieważ jest mierz; nebył iż d. lugo in nego. Gdyby
utrzymywał re iest iż utawielem, bytaby autio in personam.

C A P U T II. *quomodo actor agebat quo-
modo reus.*

~~Actiones quo modo dividerentur.~~

§. 1. actio quid et quomodo dividitur Heinecc. IV. §. 23. 22.

Actio est jus persequendi in iudicio quod nobis debetur. Actionem instituere non potest cui jus eam instituendi deest, vel cujus non est jus laesum. Jus actionis itaque idem est quod jus obligationis, sive id ex Contractu sive ex Maleficio ortum est. Est autem actio:

1. Vel in rem, vel in personam (§. 1. Inst. de actionib. Gaii Comment. IV. 1.). Actio in personam est, cum intendimus, dare, facere, praestare nobis oportere; in personam itaque actio est, quoties jus meum ex obligatione contracta a debitore laesum est. Actio in rem, quoties ipso facto laesum est est jus meum et quoties obligata sit res quae olim non fuerat. Actio in personam nititur obligatione; actionis vero in rem ratio vel in jure ad rem vel in jure ad hereditatem vel alio quocunque, scrutanda est.

*hiedy sig. dlo
roborigat;*

*hiedy veng na
re, na ofobrie
iego pravia po
frukue;*

2. Rei persecutoria, poenalis, mixta (§. 2. 16. Instit. de actionib.), quoties rem ipsam persequimur, vel poenam injungi reo cupimus, vel utrumque petimus (Gaii Comment. IV. 6 — 9.).

3. ~~Actiones civiles, quae ex legibus deri-~~

[illegible][illegible][illegible]

¶ Ius ius sibi aliquod compedere offendi, confessoria, qui negat, negatoria agit actione, nihil curans, ex fervilitate ut ne ius illud emanet, modo de fervilitate omnino controversia moveatur. Petitio vel negatio fervilitatis fundamentum est actionum harum, idque qualiter his formulis innititur, et quidem I. fervilitatem asserendo: a) "Ego mihi ius in tuo (fervilitas in paciendo), quia mihi fervilitatem debes", b) "non est tibi ius in tuo (fervilitas de non faciendo) quia mihi fervilitatem debes." Utinam igitur ad hoc probandum actione confessoria et negatoria. II. fervilitatem negando: a) "Ego mihi ius in meo (fervilitas de non faciendi) quia tibi fervilitatem non debes", b) "non est tibi ius in meo (fervilitas de paciendi) quia tibi fervilitatem non debes." Ad quod probandum utimur etiam confessoria et negatoria actione. ~~quod si quis ius in meo non habet, non potest ius in tuo habere, et si quis ius in tuo habet, non potest ius in meo habere.~~

¶ Montem o Silyah obbreney w Hystor. p. 60. Nipmat resem pietro pmer analo-
giz, ryli podobienstwo, ^{zakonny upomok} ~~formalno~~ prawne n.p. iereli albo rawant lurskalk pntug
pntugis Dr. 2 audroam em, migt ten da ryshu pntug reswai ten lurskalk,
daigsa re pntugis, re nie nadri fig, ani sadonym byde more pntug prawne
Dr. Bowod nie migt go pharygi pmer alio ulitio, pntugis la nalerata
do pntugis Dr. gdy tu spawa byta 2 audroam em. Prohor wiez brat
podobienstwo prawne, 2 pntugis zachodney upomok, utrymigt in pntugis
lyshu forma ^{ist na pntugis} ~~na wlyshu~~ ~~formata~~, re happeie formaz, i bydri due spawaz
ex jure gent. n.p. w shy pntugis.

¶ Zakonni tabre iornica migt alio a migt formula. Gle ray pragnat pntug
areby pntugis iego nie dugo swat, wliwliwici nychadat caty plan spawaz
domazagis iez areby pntugis lezy pntugis ofadit, ~~ten adictoria~~ a to na-
tyhmigsa, migt iez pntugis 1, obora iez iez nar na (demogralis) 2, nega raga
(in tenio) 3, nptugis pntugis pntugis pntugis pntugis pntugis pntugis pntugis
obwiniwigo (condemalis).

~~¶ Phorum iez re pntugis re to wlyshu pntugis co pntugis wntug pntugis pntugis
pntugis pntugis pntugis, i. i. nie pntugis formula, ten pntugis actio. Bowodit spawaz
migt ofharony, nie ar pharygi, n.p. pntugis pntugis re nar miga iez, pntugis.
wlyshu pntugis bowodit i iez.~~

lego do jure pntugis, wntugis iustem, i. i. do lezy a pntugis na fundamenta idynym stu-
pntugis planowit. Le iednal iez planowione, lyshu ad analogiam jure ulitio wntugis pntugis
pntugis, i. i. do pntugis jure, i. i. do b.p. iustia, iustia iustia iustia iustia iustia iustia iustia iustia
ogolnie narywai iet morna. Inogolnie nar wntugis pod alio arbitaria, iustia iustia iustia iustia iustia iustia iustia iustia
bonum et equum, a wntugis pntugis pntugis pntugis pntugis pntugis pntugis pntugis pntugis pntugis pntugis
pntugis pntugis pntugis, pntugis iez tabre narywai actiones ex bono et equo pntugis iustia iustia iustia iustia iustia iustia iustia iustia
— Nie narywai iez iustia de actiones in factum pntugis, iustia re iustia fundamenta migt,

[illegible]

III Romanis paucis, tantum conventionibus actiones tribuunt, ceteras, ne litibus immotis, con-
ventionibus abundet civilis, exceptionibus tantum firmasse et honesta iurisdictione, volentibus, exi-
gionem et fides reliquias, satis arplat. Magis deinde magis, exulta Romanorum jurisprudencia,
jurisprudencia sunt quoque, ubi nolis quidem antiquorum bona fidei iudiciorum laud ad-
et, sed similitudo tantum, alionem ad exemplum nominatorum actionum ex bono et
aequo induxerunt, quam praescriptis verbis actionis nomine generationi comprehendunt.
Gans. Oblig. § 172. 170. — Bickell de praescripto ^{WRO} Marburgi p. 8.

5.9. quid legis actiones et quoniam erant

Ε. Μ.

sam reus vel omnino negat, vel rem concedens
eam excipit, sive exceptione utitur. Si id facit,
tunc reo probanda actio est, negantis enim nul-
la probatio. Si recte consideramus exceptionem,
non videbitur differre a fictione; quoniam exci-
piendo reus fingit nullum jus adversario esse (pr.
et §. 1. Inst. De Except.). Praetor itaque quo-
ties judicem instruebat hac formula (quam iudex
egredi non potuit, Gaii Comment. IV. 57.), id so-
lebat facere: *Si paret ^{probi in iis rebus} condemna* (J. e. s. p. c. s.
n. p. a. iudex esto, si paret condemna; si non pa-
ret, absolve) id est si nullam vel injustam excepti-
onem reus opponere videbitur. Hoc appellabatur
judicium cum exceptione et differrebat quam ma-
xime ab *judicio puro* sive tali in quo Praetor
exceptionem sive praescriptionem (nam verba
haec synonyma sunt) non admittebat (Cicero de
Invent. II. 20.). Dividuntur exceptiones in *tem-
porales*, *dilatorias*, *perpetuas* et *peremptorias*.
(cf. Gajus in Comment. IV. 120 — 126. Bris-
sonius s. h. v.). Non prohibetur autem actor
exceptioni a reo oppositae suam opponere,
quod appellabatur *replicatio* (Gaius in Com-
ment IV. 126.). Nihilominus tamen etiam il-
le excipere potuit, et hoc *duplicatio* vocabatur.
Si tertio adhibita erat exceptio, vocabatur *tri-
plicatio*; quarum omnium *adjectionum* usum
interdum etiam ulterius, quam diximus, varie-

Fr. p. iereli dowiedzie, że lubo
dat prawo wypływania ze
lwey nung, jurniey iednab
pmer ugody, że mu tego
prawa ophowny uproszt.

29.6

§. 11. quis agit quis exigit causam; exceptiones
quando usum obtinuerunt. Heinecc. IV.

[illegible]

² 9.6. de reparationibus et Dupliat. Heinss. IV. 13. 14. 4. 2-5.

For
m

#

n

p

b

24

H.

2

a

re

e

Wolno było na miejscu płacenia kasy, że sprawa jest trudna,
zwłaszcza poprawie błogę poprzedniej sprawy, doordzieli stopu-
nię mego - Ostatek wspomiat o skarony co było ze przedwzrostu po-
czynały, obligowany a nawet i pociągają.

Gellius wspomina, że dowodzi mu iż sprawa: ułupnięstwo powód, którego znany z por-
ciowości ze przypat pieniędzy, ten na to dowodu nie miał; o skarony, błogę iż ten bo-
nit, męży był ze ofiarowania. Gellius nie będoze w płomień ofiarowania tej sprawy, oddał iż
innemu, przyjeżdżając non liquet. To radzie na rozwiązanie, na piśmie.

ma,
pue
to-

ur-
bo-
tig

z tich univerzali vyplývá z toho smyslu, že když se rozum, poznání vztahuje k předmětu
záměrně rozumí se, rozum se legis actiones hltivosty nímění. a do této rozumia, rozumění o lex
hltiv, že z toho, že by bylo rozumění, rozumění rozumění a u toho a u toho dím rozumia
go rehta, mogy bytí nové rozumia rozumia.

tas
IV.

1, .
(cf.
app
plun
gatu
exso
abso
quen
perq
dam
tio q
trodu
obtin
nunci
appel
inde
in ha
dex s
que li
verbo
Gelliu
oco s
emper
es ju
ali ju

tas negotiorum introduxit (Gajus in Comment.
IV. 129.).

Praeter haec deciditur inter actorem et reum
1, *Litis contestatione* cujus originem ignoramus
(cf. Dacrius ad Festum s. v. *contestari*); quae
appellatur etiam *judicium acceptum* vel *suscep-*
ptum. Post litem contestatam manebat reus obli-
gatus quasi ex contractu, quod et heredes ejus
exsolvere tenebantur. Litis contestatio ut paucis
absolvam erat actus sollemnis; isque ultimus,
quem Praetor postquam introduxerat causam,
peragebat. In jure recentiori mutatum hoc quo-
dammodo est; nam appellabatur *Litis contesta-*
tio quaelibet declaratio actori de causa quam in-
troduserat. 2. *Re judicata*. Libera republica
obtinebat, ut quicquid iudex jussu Praetoris pro-
punciavisset ratum haberetur. Non licuit itaque
appellare ad populum, sententiaque iudicis pro-
inde valebat atque iudicium. Quid Imperatores
in hac causa innovaverunt supra diximus. Ju-
dex semper tenebatur sententiam proferre, ne-
que licuit ei, ut in judiciis publicis obtinuit,
verbo *non liquet* litem a se remove. Nec obest
Gellius (N. Att. XIV. 2.) cum obscurum hoc
loco sit quomodo res sese habeat. Res judicata
semper pro rata habebatur. Nec minus faciebat
res judicata jus inter partes, excepto si de libe-
ri iudicio agebatur.

*Cajus III. De aliis modis per quos lites
sequebantur*

4.1. *De liti contestatione. Heinecc.*
IV. 2. 5. 42.

5.2. *De re iudicata.*

Ejusdem valoris ac res judicata erat 1, *juramentum*, quod reo ad se delatum licuit actori deferre ita, ut qui juraverit absolutus esset. Alio more gerunt se recentiores legislatores, qui juramentum adhiberi volunt non ad rem dijudicandam, sed ad eam probandam, 2, *con-*

Denique admonendum est, fieri saepe ut jus
quod habeo non semper in judicio adjuvetur
sed diminatur, aut distribuitur, v. c. in judicio
familiae herciscundae,† et in Quaerela inofficiorum
Illic etiam referenda est in integrum restitutio L. 6. de

Fachai dopisali nie przysięgaj, op-
rzyniaj prawo moje, możesz być
bródek, puer przybieg, ulowier-
dowiem. 3. Abyby był w tenraz
proceßowi dopomóc puer przybie-
g, kiedy iur w rzici puer inne
powie jest dowiedzionem. J to niedo-
wornie! Łaz takie przygadli gdzie
naw wypropiency przez spuchai more.

Za ratem upludzenia ntawawe, n.p.
 idzeqo na iawam, puzre, do filie, i
 ramy Kam. O pibudy puzie puzie i nie-
 byniewi: wcy na iawamtu nffarai
 iay nie mure - kuzimier (gupa rupa) i e-
 rali na kuzo rabyguie pater on toz
 dzi re go chcyz rabin, i nevy blize ma
 gny filie oddnie, dnie iay re ie chwat
 Darowai.

nie abergwieranie się przez dowód do odwołania istniejącej obligacji. Był o to
reputację dla myślicieli wypadła, i nie inaczej działać z nim, jak na piśmie?
Dopiero w sprawie byminalnej, gdzie przeciwna płacon nawet porów dow-
u trudnia?

1, jura §. 5. de juramento

it actor,

us esset.

slatores,

ad rem

2, con- §. 4. de confessione in jure

cato ha-

is a de-

edixerat

naverat,

ut jus

juvetur

judicio

officiosi

restitutio

lla qua-

rantur

et just-

estituen-

on so-

centior

unicipi

bligatio

no util

tur in

quadr-

o ho-

isim?

or dou

§. 5. de interrogacione et respon-
sione in jure.

§. 6. de in integrum restit.

§. 101. de legibus, nullis non aliis astrictis

§. 2. de prescriptione actionum.

two
ring
na
olw
agat
ey
if
odre
nap
jane

n
in

† Cost

La

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

n

awo Dr. nie ścisła dynamicy wolności darzęgo w deferowaniu myśli, choroby, i naj-
miejzsz sumog. To nierozważnym będa o spocie myślenia swego przeciwnika, samowolnie
naraza na głuchki język myślenia, sam sobie winien przede wszystkim; Wszakley jego
olwie ścisła nie powinien. Nowi prawnicy utrzymują, że nie potrzeba o neur-
agatelną przysięgi przysięgać, areby niewołności religii, przysięgać Wyrzucenie Wyrz-
ay gfoły. Jest to darzo wolubownie powiedriane, że w iest bogactwo dla bogatego nie
yła ubogiego. Jnyż ię ustawą gfole Nazwyfey, robie ię świadkiem wolny-
odceno? 2, areby ię w ten raz wolno byto przysięgać ludzi innych dowodów nie
nafe. Ale ię ię nie wana przysięgać, gdzie można mieć dowody inne (n.p. świadków) bez
ich wry w tym momencie niepodobna n.p. gdy świadkowie wyiechali z braku. Namre-
n.p. wby ię niekiedy zgodni, że mu byle odpaśnie, lub że prawu kary, na dowód zna-
nieśli wry (praw).

Podług tego (adn) odrzucana byta fałszywa między wielu pretendentów. [Quere. inoff.]

(Hypot. p. 16.)

Legitima i Lex Plebonia. Południ z Epoli II. Lex Plebonia, Epone: Heincluy. tr nary-
maw ię praw Lex Letonia; przechowywany ię ex Tabula Heracleensi, że ię
narywai prima Lex Plebonia. Wpominie ię Lex Plebonia, w komedyi (Pseudo-
lus Alt I. 15. 3. Wierzy umarł r. 540. d. 2. M. Zmierała do tego aley petro-
lusi nie byli oprubowanemi. Petrublusi byta w do łubiek lat 12. podług
Prawa Lusy, areby magz zawość magz do przystąpienia prawa przysięgać
jnyż rone. A do Lat 14. magz wry. Odlat magz ranieć luntre-
by podług jnyż woli. że rōs nęsto rozpawali oprubowanemi, uprawnionem
byto że rōdna rymni przigła, nie będie w prawie, rōbionej prer-
ntodienie nie maigay lat 25. Cho zawość luntreby, z ntodieniem
miejzsz luntreby lat maigay jhawat ię inpanis.

7 Rachuba rapsu w prawie Dr. byta dwiśka naturalis i civilis, wry continens i uli-
tis. W rachubie rapsu naturalis rachowano a momento ad momentum; w ra-
chubie rapsu civilis nie li rono dres rapsu ięllus fapsu. Przysięg ię
re wry iahi niał 100. dres rapsu, wypadato z rapsu rone rone doli rone
latoz luntreby dni. — Jasty nian ię, jurniwar byto ramię ramię,
wryllus ramię ramię na rachubę naturalną, nahanie ię w ię ramię
li wry prer lata cywilne, lera prer lata naturalne, z dodatkem,
areby ię wry cywilny obejmował w luntreby naturalne.

[illegible]

7 listy i z tego iż przekonał się o stanie rzeczy. pr. 10. pr. 2. II. 13. pr. 4. 5. 1. 2.
II. 13. Jędrzejowski (choć to może nie ma być z wódz. republi. guverner.
teraz tylko w Białymostku) chce iż wyptomany na tainę Cujajusz (Oj. X. 1.) ze
wolno głosić następcom handlowym, o którym byłoby jeszcze za ma. prajony i alia
wykazać sprawę, mogące, aby te papiery wydać (edera); bo, mówi, Jędrzejowski
tak chce mieć bliźniego (aby go przymusić?). Względem ma być, kiedy
taki dowód jemu samemu będzie mógł lub drugim jego; w tenraz nie ma
być niewolnym, chwiałby być: bankierem. — Jest to wielka niesprawiedliwość! Bo
chwiałby być Teorji moim przymusić tego reby w łodzi prajony, jednakże jest wielka
różnica między nową, a starym. Mówię tylko to co potrzeba do sprawy; ale zaś
poprzednie moje przemyślenia, które nie było potrzeby do sprawy teraz; inne, ponieważ się
współnie razem przebiega!

ryfig-
- Wpra-
wowa
- Jereli
Janem
Karet,
Pie
Kiny

iereli kto prowadzi pociąg, a nie pociąg ma to co mi rewał, nwarany ięst, iah gdyby iedynie dla pociągu-
trena stany micy, proceffował się: nawet dwuciarby dowiodł iż był w mniemaniu Dobrem, n.p. de pusti,
ial wyproinie mnię gainy IV. 170. Takta kara wyrzuata się pona columnist. Iereli mi zwłot pocięff
kryminalny a nie dowiodł, ofmcy był lortany,

4. 5. 1. 2.
puckiet.
p.) re
y iahie
Lynian
liady
nie ma
wó! Po
ięst wielk
do zaś
iewar się

E. G. de actione ad edendum.

ta l
lilig
lum
do,
est
one
sae.
agai
mna
etian
Com

My
yde
pon
Itu
nie
ne
raz
obo
woi
py
Kpi
han
drit
tine
gdu
bz

4. §. de poena temere litigantium trinec.
IV. 16. §. 1. - 5.

Hoc modo et his actionibus judicia priva-
ta fiebant. Si apparuerunt actor et reus temere
litigasse, calumnia eorum coerceretur, modo ca-
lumniae iudicio, modo contrario, modo iurejuran-
do, modo restipulatione. Calumniae iudicium
est decimae partis causae adversus omnes acti-
ones adversus, Interdicta vero quartae partis cau-
sae. Contrarium iudicium (v. c. si injuriarum
agatur) severius est, nam actor omnimodo da-
mnatur, si causam non tenuerit. Restipulationis
etiam poena actor omnimodo damnatur (cf. Gaii
Comment. IV. 174. — 187.).

L n. p. fapad bloskiy.

1.

Wypada iępie dodać (com opusit u konyandym), ny powoć rarer jny
ytlauy osharonego powinien obmagmie, uylti nyvadi osharonema
powody osharenia? Tak ięst, areby ięz tēm bandiez meloniat o ięgo
stufanien osharony: darennie nie pmonediet puceffu. Preionnie
nie byt obowiazany pmed reuziem puceffu wyiairai osharony pnyry
ny upprawiedliwienia ięz, wyiazwry iereli uzwat excepuy w ten
ar rous pwbatt aktionem (pr. 1. pr. d. 44. 1.). Pwona osharona
obowiazana ięst takre: w tym przypadku wydai papiery swie do-
wodaze pstan pprawy liedy puceff rachodi miedzy bankierem a
prywatnym. Iereli bankierowi reging dęięzi handlowe, more redai
Krieg wydashis: dochodu od obywatela z hłouyblby swie dęięzi
handlowe wrupetnit, wrumi ięz od taliezo z hłouym interossa pmon-
drit. Równier iereli u Bankiera pstadam pieniędze, a ten bankie-
tine, musi wyvadi osharony dęięzi, z hłouyblzym ięz meloniat
gdie obiwat pieniędze. Moge pwr lęgo pstanu nawet i tneiz ofo-
tes, ptięzioz w wiozchu z bankierem, areby gdy tam pstan pweť

P A R S I.

D e J u r e r e r u m.

† Inst. II. 2.

Inst. II. 1. §. 1 - 10. † Gaius II. §. 1 - 28. Ulpian.
XIX. §. 1.

C A P U T III.

~~Res quid sit et quomodo dividantur?~~~~Actiones summa de rerum divisionibus variis~~

Omnne jus secundum distinctionem Romanorum aut circa personas aut circa res agit. Personam Romani dicebant: hominem jure vel vita civili gaudentem, omnibusque commodis quae inde proveniant. Non quilibet itaque homo secundum opinionem Romanorum persona vocatur. Quod juri personarum substratum est, Res a Jctis Roman. vocabatur, quae est vel anima vel inanima. Ad has numerabantur servi publico et privato jure destituti. Nomen itaque rei longissime patere ex definitione nostra videmus. Transcendit enim omnia vocabula, ita ut vix definiri queat. Res enim pecuniam, substantiam, bona, et quicquid in patrimonio nostro vel extra illud sit, et personis aut actionibus non adnumeratur, ambitu suo comprehendit (fr. 5. D. V. S.). Dividuntur autem res in:

I. Mobiles et immobiles. Mobilis res diceba-

† N hardy very swaragmy na to wicst charablenylyrem; ta lém i lu pylagmy, iah very
 potthelonié bydr pounny; nie iaho for: bo vormalci rornia potthelonié n.p. Ulpian
 fr. 1. D. de interdiciis five Extrav. mōi: et sciendum est, interdicta aut de divinis re
 aut de humanis competere. Divinis, ut de locis sacris, vel de locis religiosis. De rebus homi
 num interdicta adduntur, aut de his, quae sunt alicuius, aut de his quae sunt nullius
 quae sunt nullius, haec sunt libera persona; - quae sunt alicuius, haec sunt aut
 aut publica, aut singulorum; - quae autem singulorum sunt, aut ad universalem
 pertinent: aut ad singulares. *finis*

m.

Epian.

anorum
rsonam
a civili
e inde
undum
Quod
tis Ro-
anima.
ato ju-
tere ex
omnia
im pe-
in pa-
ersonis
u suo
ry#

liceba-

neary
Epian
living
us henn
nulling
A aut
lalam

epistola p. 1. 2. e. 1. 2. ren

hali

prophaz

na life

fu

a

n

22
tahi iest podiat cybly ~~fabichlona~~ prawa R.

Proponiemy pod notatka redne narywaia iia w prawie R. familia. i rnome diata iia
na liberos : ferros, liberi iest byti wolneri, diacni pasa familii. — Res mera familialis
sunt iura naturali vel civili lege notis rebus notis tributa, ut iisdem in commodum notorum
uti, ut intermittere et prout utilitas suasit, moderari possimus. Circa tua obiecta impro-
mis occupantur, res communes et publicas, res universitatis, res singulorum.

‡ Domini! Regem pro perficiis tibi parieris, ihs ihs w nadpo-
wierchnia ihs.

1 W nichłównym razie, nie nie chodzi o oddawny nie in specie, odrębny in
genera, n. p. iereli przynęz hromu w S. R. T. a odda mi w 2 R. T. nie nie chodzi,
 byle ten sam lure zachodzi. Lure iereli przynęz hromu będzie wina
 Malayi z roku 1911, a on mi odda również będzie z r. 1915. zachodzi
 u niego. — Co do natury fwoicz niechcie z tyko nowy ftraurione odnie-
 miany fwa waroi ~~Własne~~ n. p. nowy ftruga do jukamu; inne
 lubo ftraurione tepe ropaia ^{wartypu} natury n. p. pieniedre.

Civ.

Interdictum est, quod a iudice non in perpetuum, sed pro
reformando momento ad tempus interim dicitur: salva
prosecutione actionis ejus. Isidor. V. 25.

-- in ordinem dicebantur cause propter multitu-
dinem, vel tumultum festinatum, quum erat annus
litium Juvenal. lib. 42. (Servius Aen. III. 102.

Criminal.

Octo genera poenarum in legibus contineri
Tullius scribit, scilicet. Pannum, vincula, verbera,
Falionem, ignominiam, exilium, feroxitatem
et mortem Isid. V. 22.

-- post habitam questionem in Tullianum ad ulti-
mum supplicium mittebantur Servius Aen. VI. 473.

tur
nis
On
mi
res

ban
Zas
cun
eas
Cor
bus
gen
nus
Jllis
men
pon
form
esui
mul
a ne
spec
I
quac
spec
cont
tant
vel i

tur a Romanis, quae terrae non cohaereat, quaeque nisi in possessione vel dominio unius esse potuit. Omnis itaque superficies res immobilis est; nec minus id quod in terra defossum jacet, vocatur res, quia arcte cum solo coalescere putatur.

II. *Fungibiles et infungiles.* Utraque haec vox barbara est, nec Romanis nota, quia ab Ulrico Zasio saeculo XVI. excogitata. Romani tales res dicunt eas quae numero, mensura et pondere, sive eas quae in genere et specie sua consistunt (Gaii Comment. III. 90.). Quid autem species sit, omnibus notum. Addendum est, inveniri res quarum genus solum et quantitatem respicimus, nec minus tales, quae genere solum et specie consistunt. Illis adnumerari omnes res possunt quae numero mensura et specie consistunt; his vero quae licet pondere vel mensura constant, in usum versa formam suam amittunt. Si enim v. c. rem esui vel potui aptam consumimus, speciem suam mutat; si contra nummos, tunc etsi consumpti a nobis erunt, ita ut consumi solent, eandem speciem et idem genus servabunt.

III. *Dividuae et individuae.* Res dividuae sunt quae etsi in minutissimas partes dissectae erunt speciem suam et genus servabunt. Individuae contra illae, quas si divideris, naturam suam mutant v. c. animal. Res ejusmodi partes divisae vel indivisae esse possunt, sive tales quas duo in

Tra pmytady upnie Gaiy:
pecunia numerata, vinum, oleum
frumentum, os, argentum.
± Glol n. p. upielha purlodrag
ner, 2 gtonney nary ief
species n. p. nybila mone
5 2tt. ief genus, 2as' 2 2tt. i. p. d.
ief species.

I Krawy 1, douze sie podrie-
li n. p. dom. 2, nie nu-
gare bydr' zadnyen pa-
nem podrielemi.
I moga bydr' podrielemi albo
podrielemi, albo nie podrielemi.

solidum possidere non possunt, v. c. domus, quae etsi natura sua dividi non potest, tamen si a plurimis inhabitatur, in tot partes divisa putabitur a quot incolis inhabitata est, quarum partium singulas duo in solidum possidere nequibunt. Posset aliquis obijcere inveniri res, v. c. eas quae in communione bonorum sunt, a duobus possessas.‡ Quod tamen minime contradicit, cum eo momento, quo alter earum rerum possessione fruatur, alterum a possessione illarum excludi necesse sit. Sunt denique res quae omnino dividi non possunt, v. c. servitutes, de quibus postea videbimus, quae ab uno solum possidentur.

IV. *Simplices et compositae.* Sunt praeterea res quae etsi *unam* componere videntur, tamen, si adcurate omnia perpendimus, non simplices, sed ex variis compositae esse adparebunt, v. c. complexus librorum, vulgo bibliotheca dictus; nec minus haereditas ad hoc genus rerum pertinet, quae etsi, ipsa per se spectata, unam rem componere videtur, tamen ex plurimis composita est. Nonnulli hisce rebus *fructus* quos percipere solemus, adnumerant. ¶ Omne autem id fructus adpellamus quod ex quacunque re in utilitatem nostram cedit, sive ex re animata sive inanimata v. c. animalis fructus sunt: lana, pili, lac, foetus. Dividuntur fructus in *pendentes*, sive eos qui arbori cohaerent, qui res futurae, dicuntur;

aus, 7
n si
ula-
par-
unt.
eas
obus
cum
ione
ludi
livi-
stea

erea
nen,
ices,
v. c.
tus;
erti-
rem
osi-
rci-
fru-
lita-
ani-
lac,
eos
ur;

Part^a Ima De iure actionum.

Caput I. apud quos et quomodo in iudiciis agebatur.

- §. 1. iudiciorum privatorum natura; actor, reus
p. 217.
- §. 2. iudicia extraordinaria quomodo et quando
haberi debebant p. 217.
- §. 3. alia legitimis conspicebant iudicia, alia impe-
rio continebantur p. 217.
- §. 4. iudicia ordinaria qui habebant p. 218.
- §. 5. qui et quomodo in ius vocari pote-
rant p. 218.
- a) quid per leges et u. Tab. de hac re conspice-
buntur ibid.
- b) quid per edicta praetor. (ibid.)
- c) quid per consp. prince. (ibid.)
- §. 6. et agebatur in iudicio, vel
a) per vindictam. (de liberali iudicio.) p. 219.
220.
- b) per conditionem p. 221.
- c) per actionem v. infra
- §. 7. extra ordinem cognoscebat praetor
a) vel in possessionem mittendo p. 221.
- b) vel in integrum restituendo (ibid.)
- c) vel in dandis (ibid.)
- §. 8. De his qui in provinciis iudicia exerce-
bant p. 222
- §. 9. ordo iudiciorum privatorum cum extraordi-
nariis cognitis iudiciis comparatur p. 223.
(ibid.)

Caput II. quomodo actor agebat, quomodo reus
se defendebat.

- §. 1. actio quid et quomodo dividitur
a) esse vel in rem vel in personam p. 224.

b) p. 224. hinc sunt bona fidei p. 224.

c) iudicia inanis, directa, in factum, praesum-
pta verborum (ibid.).

d) actiones praetoriae, actiones arbitrar. (ibid.)

e) actio confessoria, negatoria, Publiciana
Serviana; Actiones et maleficio sunt
vel rei, persecutoriae, poenales, vel
mixtae; actiones perpetuae, temporariae.

§. 2. quid est formula et quae ejus partes p. 219.

§. 3. quid leges actiones et quoniam erant (ibid.).

§. 4. quis agit quis excipit; exceptiones quando
usum obtinuerunt p. 226.

§. 5. summa exceptionum divisio p. 226.

§. 6. de replicat. et duplicat. ibid.

Caput III. de aliis modis per quos lites solven-
bantur

§. 1. de litis contest. p. 227.

§. 2. de re iudicata ibid.

§. 3. de juramento p. 228.

§. 4. de confessione in iure (ibid.).

§. 5. de interrogat. in iure (ibid.).

§. 6. de in integr. restit. (ibid.).

§. 7. de praescript. action. ibid.

§. 8. de actione ad eundem (ibid.).

§. 9. de pena temere litigant. p. 229.

fr. 4. 5. 2. d. qui poliores in iugn.

